

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" ע"ש רבי רפאל זכוכי בן פינחס זצ"ל
ע"ש מו"ר שרה זכוכי בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פְּרָשַׁת: כִּי תִשָּׂא

עֲלוֹן מִס': 1,893 | תשפ"ב

ליקט וערך: הרב רפאל זכוכי שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב

העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זכוכי שליט"א

"הוֹלֵךְ בְּתֶם, יֵלֵךְ בְּטַח!" לֹא הִכַל אֶתְּה מִבֵּינָם...

מה ראו נספחי הערב רב שעשו את העגל, מה ראו רבבות אלפי ישראל שִׁרְפוּ יְדֵיהֶם ולא מחו בהם? מה הביא לשבירת הכלים, להסרת העדיים הרוחניים, לכעס עד גזירת כליה? מה הביא לכל צרותינו?: **אומרת הגמרא (סנהדרין קב.)**: "אין לך פורענות שבאה לעולם, שאין בה מעונש חטא העגל, שנאמר: **"וּבְיָוִם פְּקָדִי, וּפְקָדָתִי עֲלֵיהֶם חֲטָאתָם"**. ואנו שואלים זאת לא רק כדי להבין מה היה שם ואז, אלא כדי לדעת כיצד לנהוג כאן ועכשיו. כי התורה לשון הוראה היא, ספר הדרכה, ולקחיה נצחיים ותקפים לכל אדם בכל דור.

מה ראו? מקרא מפורש הוא: **"וַיֵּרָא הָעָם כִּי בָשַׂשׁ מֹשֶׁה לְרַדֵּת מִן הָהָר"**. ופירש רש"י: כשעלה משה להר אמר להם שלסוף ארבעים יום הוא בא, בתוך שש שעות. כסבורים הם, שאותו יום שעלה משה מן המניין הוא. והוא אמר שלמים, ארבעים יום ולילו עמו. ויום עלייתו אין לילו עמו, ואינו מן המניין! **טעות בחישוב, תוצאה של הנחה שגויה!** ועמוק יותר: היה לטעות זו ביסוס, היה לה על מה שתסמוך!

הגאון הקדוש רבי פנחס הורביץ בעל ה"הפלאה" זצ"ל חידש שעד מתן תורה הלך הלילה אחר היום, שנאמר: **"יום וְלַיְלָה לֹא יִשְׁבְּתוּ"** (בראשית ח, כב), קודם היום ואחריו הלילה. עד שאמר הקדוש ברוך הוא למשה **"מַעֲרֵב עַד עֶרֶב תִּשְׁבְּתוּ שַׁבְּתְכֶם"** (ויקרא כג, לב), ומאז מתחילה עבורנו היממה מתחילת הלילה. **היו איפוא הכל רגילים לחדש את היממה מעלות השחר.** וכל עליותיו של משה להר בהשכמה היו (רש"י יט, ג). ולפיכך הבינו לשיטתם ולהרגלם שיום העליה להר ממניין ארבעים הימים הוא, שהרי יממה מושלמת לפניהם: יום, והלילה שאחריו. ולא השכילו להבין שניתנה תורה ונתחדשה הלכה, שהיממה מתחילה מבערב, ויום זה קטוע הוא, ואינו מכלל ארבעים היממות. ומששלמו ארבעים היממות לפי חשבונם תהו וטעו, נבוכו ונחרדו, איבדו עשתונות ועשו את העגל... ומשירד משה למחרת והבהיר להם טעותם, כבר היה מאוחר מדי: הלוחות נשברו, העדיים הוסרו, הגזרה נגזרה, חזרו מלאך המוות והיצר הרע ושעבוד המלכויות...

ומה בא כל זה ללמד? לפעמים יש לאדם קושיה, תמיהה. נבוך הוא, תוהה. לפעמים בטוח הוא שהקושיה מוצקה, הוכחתה ניצחת. ואז נקרא לו: עמוד, עצור, אל תעשה מעשה! **לא הכל אתה יודע, לא הכל אתה מבין.** הרמב"ם היה חכם ממך, גם רב סעדיה גאון. ורבי שמעון בר יוחאי, ורבי עקיבא. וירמיהו וישעיהו, ואליהו הנביא ומשה רבינו. הם ידעו הכל, גם את הקושיה שלך וגם את תירוצה. האמינו, וקיימו מצוות, וזכו לרוח הקודש, ולנבואה, כפי מעלתם ומעלת הדור. אז תתאזר בסבלנות. אם תגיע לתשובה **כאן**, מוטב. ואם לאו, תבין אותה שם.

רבינו ה"בן איש חי" זצ"ל מספר בספרו "חסדי אבות", שרבינו חיים ויטאל זצ"ל הסתמך - לפני כארבע מאות שנה - על הכתוב **"לְעֵשׂוֹת לְרוּחַ מִשְׁקַל"** (איוב כח, כה), וכתב שיש משקל לאוויר. לעגו לו חוקרי האומות, ואמרו: "הלא הדברים סותרים את ההגיון! הרי החלל מלא אוויר, ואילו היה לו משקל הן היינו כורעים תחת המעמסה!" אין מה לומר, טיעון הגיוני ומשכנע. מה ענו להם תלמידי רבינו חיים ויטאל? אמרו: השאלה שאלה, ואין לנו תשובה. אבל הנה עברו דורות, והמדע גילה שאכן יש לאוויר משקל. ולא עוד, אלא שאויר התקבלה כזו תשובה. אבל הנה עברו דורות, והמדע גילה שאכן יש לאוויר משקל. **ומה בענין הקושיה חם קל מהאוויר הקר, והמימן קל מהחמצן, וכך המציאו את הכדור הפורח והצפלינים.** **ומה בענין הקושיה הנחרצת?** אהה, עכשיו נהיו המדענים חכמים, והם לועגים למקשים: איזו טענה היא, הרי למים ודאי יש משקל, ואין הוא מעיק על הדגים הרגילים לו ומסתגלים אליו... כמה פשוט! כך התפוגגה הקושיה, והוכחה אמיתותו של הפסוק! **וזה הלקח עבורנו:** לדעת כי משה אמת ותורתו אמת, ולכל שאלה יש תשובה, ואנו בתומנו נלך, והוֹלֵךְ בְּתֶם יֵלֵךְ בְּטַח. **אשרי תמימי דרך ההלכים בתורת ה'!**

מחצית השקל (ל, יג) - האותיות בראש תיבת מחצית וסופה הן: **מת**, האמצעיות: **חי** והאות **צ'** באמצע. לרמז שהצדקה מקרבת את החי ומרחקת את המת. חי מחובר עם **צ'**, שהיא צדקה, ומרחקת את המת. (הגר"א)

העשיר לא ירבה והדל לא ימעט (ל, טו) - העשיר במצוות אל יתרברב שכבר השיג את הכל, ויזכור שלא הגיע אלא עד החצי. והדל במצוות אל יתמעט בעיני עצמו לכלל יאוש, וישוב בתשובה **"לַתַּת אֶת תְּרוּמַת ה'"**. (נועם אלימלך)

וישמרו בני ישראל את-השבת (לא, טז) - מי ששומר שבת כהלכתה, זה נותן לו כח לעבוד את השם יתברך בכל ימות השבוע, ונקל לו לשמור את השבת הבאה. אם **"וישמרו בני ישראל את השבת"** יקל עליהם **"לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֻת לְדֹרֹתָם"** - כל השבתות. (קדושת לוי)

וישלף מידו את-הלחת (לב, יט) - תחילה היה משה סבור כי יעלה בידו לתקן את בני ישראל, שיכירו מיד בחטאם ויחזרו בתשובה, כך שיוכל עוד לתת להם את הלוחות. אך משראה את המחולות סביב העגל והם שמחים בחטאם, נתיאש ולכן **"וישלף מידו את הלחת"**. (ספורנו)

אתה ידעת את-העם כי ברע הוא (לב, כב) - **ברע** אותיות **ערב**, דהיינו ערב רב הם שעשו את העגל. **עגל** ראשי תיבות ערב גרמו לחטא. (שמנה לחמו)

בני-ישראל חטאו במעשה העגל חטא כבד, ואף על פי כן הם עמדו בדרגה גבוהה יותר מהיהודים שבימינו. בחטא העגל הם היו מוכנים להשליך את כספם וזהבם ובלבד שיהיה להם אלוקים, **ואילו בימינו**, בעונותינו הרבים, יהודים מוכנים לעזוב חלילה את האלוקים ובלבד שיהיה להם כסף וזהב. (רבי אייזל מסלונים)

ויאמר ה' אל משה קח לך סמים (ל, לד) - הקורבן שהאדם מקריב פועל שהקב"ה יסלח לו על חטאיו, אבל 'ריח' מהחטא נשאר. לכן מקטירים את הקטורת לאחר הקרבת הקורבן, כדי להעביר את הריח הרע שנשאר גם לאחר הקרבת הקורבן. (הצמח-צדק)

שגרו
בעיר אחת נערכה מגבית גדולה לצורכי צדקה, אולם עקב הוצאות הפירסום ושכרם של העוסקים בדבר, נותר סכום קטן מאוד לענין הצדקה. עמד יהודי פיקח ואמר: כשעשו את עגל הזה במדבר, כתוב **"ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם"**, וכיצד יצא רק עגל קטן מכל העם ולא יצא פר גדול? **אלא**, שכשהכריז אהרון הכהן **"פרקו נזמי הזהב"** הקימו בעם 'ועדות' לאיסוף התרומות וערכו פירסום רב, וכל 'העסקנים' נטלו את 'שכרם'. ומהזהב שנותר יצא רק עגל קטן...

מושגים ביהדות

אדר א'

בט"ו באדר, התחלת בניין חומת ירושלים בימי שיבת ציון (חזרתם של היהודים מגלות בבל לארץ ישראל בעקבות הכרזת כורש) על ידי עזרא ונחמיה.

ביום זה, לפי ה'משנה' מסכת שקלים ('א' א'), **קורין את המגילה בכרכים**, ומתקנים את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוות המים; ועושין כל צורכי הרבים, ומציינין על הקברות, ויוצאין אף על הכלאיים.

ב' אדר א' ה'תשנ"ה (1995), נפטר רבי שלמה זלמן אויבך זצ"ל ראש ישיבת 'קול תורה', מחשובי פוסקי ההלכה האשכנזים, בעל שו"ת 'מנחת שלמה'. על שמו שכונת 'רמת שלמה' בירושלים. נקבר בהר המנוחות בירושלים. זיע"א

סיפור השבוע

"ואם אין, מחני נא" (לב, לב)

משה רבינו, הרועה הנאמן, מסר נפשו על עדתו באומרו: **"אם תשא חטאתם, ואם אין - מחני נא מספרך אשר כתבת"**. אף הגאון הקדוש רבי דוד אבוהצירא זצ"ל (אחיו הגדול של האדמו"ר רבי ישראל זצ"ל, 'הבאבא סאלי') מסר נפשו עבור בני עדתו, וכך היה המעשה. **בשנת תר"פ** (1920) שלט העריץ מולאי מוחמד באיזור תפילאלת שבמרקו. הוא מרד בשלטון הצרפתי, והכביד את גזירותיו על היהודים אותם שנא בקנאותו המוסלמית, והאשימם בתמיכה בצרפתים. ימים מעטים לאחר ראש חודש כסליו הוציא הצורר צו להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים שבמחוזו, אלא שלא נקב מועד לביצוע גזר הדין. בשבת, י"ד בכסלו בחצות היום, הקיפו חיילים את שכונת היהודים, ה'מלאח', והורו להם להתאסף בכיכר העיר. מובן, שכולם מיהרו לביתו של הרב לבכות ולהעתיר שיתחנן לבטל את רוע הגזירה. רבי דוד ניחם אותם לאמר שאמנם נגזרה גזירה ממרום, אבל הוא ביקש מהקדוש ברוך הוא שייטול את נפשו ובכך יכפר על בני הקהילה! תוך כדי דיבור, הגיעו לביתו חיילים וסיפרו, שקיבלו פקודה להביא את הרב בפני המושל העריץ. **הרב התלווה אל החיילים, וכל הקהל הלך אחריהם בדומיה**. כשהגיעו לבית המושל, הודיע הכרוז שהמושל החליט שאין זה כדאי להרוג את כל היהודים, ובמקום זה הוחלט לקחת את נפשו של גדול העיירה וראשה! הכל פרצו בזעקת שבר, רק רבי דוד שמח, שתפילתו התקבלה! המושל בחר עבורו מיתה נוראה, קשרו אותו לפתחו של קנה תותח, וירו פגז... אבלם של היהודים היה כה עמוק ורב, עד שהצורך הכריז שמי שיבכה ויקונן עליו - יומת. בני תפילאלת מסרו לצורר את שארית רכושם, כדי להביא לקבורה את שרידי גופו הטהור של הרב, שמסר את נפשו למענם.

יוסף דעת

"ובימים השביעי שבת וינפש" (לא, י)

אומרת הגמרא במסכת שבת (ס:): אמר רב הונא, היה מהלך במדבר ואינו יודע אימתי שבת, מונה ששה ימים ומשמר יום אחד. חייא בר רב אומר, משמר יום אחד ומונה ששה. ורב הונא סבר כך משום שאזלינן כבריייתו של עולם. וב'שולחן ערוך' (או"ח שמד, א) פסק כרב הונא, ש"ההולך במדבר ואינו יודע מתי הוא שבת, מונה שבעה ימים מיום שנתן אל לבו שכחתו ומקדש השביעי בקידוש והבדלה". בספר 'ליקוטים יקרים' הביא מ'הגאון מוילנא' שדין זה שמונה הוא ששה ימים ומשמר את היום השביעי כרב הונא, רמוז בפסוק הנ"ל. דהנה יש לדקדק מדוע בפסוק הראשון כתוב "עולם" מלא, ובפסוק שלאחריו כתיב חסר "לעולם". אלא שבאה התורה הקדושה לרמוז דהאי "לעולם" כוונתו לעולם, פי' "העלמה", דהיינו שנעלם ממנו יום השבת כשהולך במדבר, ובכל זאת "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ", פי' שבתחילה מונה ששה ימים כבריייתו של עולם, ואחרי זה - "ובימים השביעי שבת וינפש" והוא כדעת רב הונא שמונה כבריייתו של עולם.

מפניי מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל

"שמרו בני ישראל את השבת"

באחד השיעורים במוצאי שבת קודש בבית הכנסת "היודים" בירושלים, סיפר מרן מאור ישראל זצוק"ל שבזמנו בעת שכיהן כרב הראשי לתל אביב יפו, היה נהוג ומקובל לערוך שם חתונות במוצאי שבת. אך דעתו לא הייתה נוחה מכך, כיון שחשש שמא בעלי האולמות מבשלים את האוכל בשבת עצמו. וטרח ובא לאולמות בהפתעה, וגילה שאכן יש שהיו מכינים את התבשילים ושאר צרכי החתונה בעצם יום השבת! מאז התקין תקנה שררשמי הנישואין ברבנות, לא יקבעו חתונות למוצאי שבת בשום אופן. וכשנדע דבר התקנה לבעלי האולמות, איימו שיפנו לבג"צ, שיורה לבטל תקנה זו, וטענתם בפיהם שהם מפסידים פרנסה מחמת תקנה זו... אך מרן זצוק"ל לא נכנע בפניהם, ועמד בתוקף על תקנה זו. אך מנגד כדי לפייס את דעתם אמר ש"יוסיף" להם עוד כמה ימים שיוכלו לעשות בהם חתונות לבני ספרד, וכגון: מי"ז בתמוז עד ראש חודש אב, שלנו הספרדים מותר לשאת אישה. ונתקבלו דבריו על ידי בעלי האולמות, כי ראו שמרן איש אמת, וכל מגמתו לשמור על קיון מצוות התורה הקדושה.

זכות הצדקה נגאלו ויגאלו ישראל!

"כי תשא את-ראש בני-ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו לה" (ל, יב) - א"ר אבהו אמר משה לפני הקב"ה רבש"ע במה תרום קרן ישראל? אמר לו בכי תשא! (בבא בתרא י:) כי אמרו רבותינו ז"ל לגבי המן שמצא את החכמים שעוסקים בהלכות קמיצה, ואמר להם: באה קמיצה שלכם ודחתה את עשרת אלפים ככרי כסף שלי, וקשה שהרי כתוב: 'הכסף נתון לך' (וא"כ לא נתן עבורם כסף)? אולם במדרש רבה מובא שהמן חילק את הכסף לעניים, והסד לאמים חטאת כדי שיוכל להזיק לישראל. וזה שאמר המן: שזכות הלכות קמיצה דחו את זכות הצדקה שעשה בעשרת אלפים ככרי הכסף, והשיב לו מרדכי: מה שקנה עבד - קנה רבו, ונמצא שלמרדכי כל זכות הצדקה הזו, ונחשב לו למרדכי לצדקה. ולכן איתא במדרש (תוס' מגילה יג: ד"ה הכסף) כי הכסף נתון לך - הכסף גימטריה העץ. שעל ידי זה אדרבה הגיעה הזכות למרדכי, והמן נתלה על העץ. ולכן במה תרום קרנם של ישראל? בכי תשא - לחלק צדקות. ועל כן אנו שוקלים בפורים מחצית השקל לצדקה. לתינתם לקודשי שמים ולחזק בהם את בדיקי בתי מדרשות לעסק התורה, להחזיק על ידם ברכיים כושלות - ברכי דרבנן דשלהי. וזוהי גם כן תקנת מתנות לאביונים, וגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה. ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה. המקום יגאלנו גאולה שלימה אמן. (מאור ישראל)

תמונות גדולי ומאורי ישראל ויהיו עיניך ראות את מורידך" (ישעיהו ל"ב)

חבר מועצת חכמי התורה הרב ראובן אלבז שליט"א עם חבר מועצת חכמי התורה הרב דוד יוסף שליט"א

הראשון לציון רבינו שלמה עמאר שליט"א עם ראש ישיבת 'בני ציון' הרב בן ציון מוצפי שליט"א

הראשון לציון רבינו יצחק יוסף שליט"א עם ראש ישיבת 'כסא רחמים' הרב מאיר מאוזו שליט"א

אימרת השבוע

"המתפלל בלא כוונה כמניח הרים של חול, סיד ולבנים, אולם מים אין לו, וכיצד ידבקו יחדיו" (הסבא משפולי)

הלכות נדרים ושבועות

- א. אמרו חז"ל (נדרים כב.) כל הנודר אף על פי שמקיימו נקרא רשע, שנאמר 'כִּי תִחַדַּל לְנִדְרֵי לֹא יִהְיֶה בָּךְ חַטָּא'. אִיחָר אדם לשלם את נדרו, בשמים פותחים את פנקסו ומדקדקים אחר מעשיו. ומכל מקום נדרי צדקה מצווה לקיימם, ולא ישאל התרה עליהם אלא מדוחק. ואפילו נדרי צדקה לכתחלה לא ידור, אלא רק אם ישנם בידו יתן לעניים מיד, ואם פוסקים צדקה ברבים, כגון שעושים מגבית בבית הכנסת לטובת איוו ישיבה, וצריך שיפסוק עמהם, יאמר "בלי נדר". ומכל מקום בעת צרה מותר לידור, שנאמר 'נִדְרֵי יַעֲקֹב נִדְרֵי לְאָמֵר', מאי לאמר, לאמר לדורות, שיהיו נודרים בעת צרתם. הנודר לצדקה בעת צרה, טוב שיאמר שלש פעמים **אלהא דמאיר עניי**. וראויה זכותו של התנא הקדוש רבי מאיר להגן עליו להושיעו מכל צרה וצוקה.
- ב. **אין מתירים הנדר עד שיחול**. כיצד, הרי שנשבע או נדר שלא יאכל בשר שלשים יום מיום ראש חודש אייר והלאה, וניחם, אינו נשאל לחכם להתיר לו, עד שיכנס ראש חודש אייר. והוא הדין למי שמנדה את עצמו על תנאי, שאין מתירים לו הנידוי עד שיחול נידויו. אבל הבעל מיפר נדרי אשתו מיד ואין צריך שיחול הנדר. והמנדה עצמו בעולם הבא אם יעשה כך וכך, אין לו התרה, עד לאחר מותו, שאז יתפללו עליו אנשים הראויים, שתקובל תפילתם בענין זה.
- ג. **הנוהג להחמיר על עצמו להתענות בערב ראש חודש** או בימי השובבי"ם, או ערב ראש השנה, וקודם שנהג כן לא אמר בפירוש שמנהגו להתענות הוא "בלי נדר", ורוצה לבטל את מנהגו הטוב לגמרי, מפני חולשת גופו, צריך לעשות התרה, ויפתח בחרטה על שלא אמר בפירוש שהוא נוהג כן "בלי נדר", ויתירו לו. והוא הדין למנהג תענית ביום פטירת אב ואם, וכל כיוצא בזה. ויש שמקילים בכל ענין, מפני שסומכים על ההתרה שעושים בערב ראש השנה ובערב יום הכפורים. ויש להם על מה שיסמוכו.
- ד. **יחיד שרוצה לקבל תענית עליו**, צריך שיקבל התענית מבעוד יום, ולכתחלה יקבלנה בסוף תפילת מנחה, ואם שכח אז לקבל התענית, יכול לקבלו אפילו אחר שקיעת החמה בתוך שיעור שלושת רבעי מיל, דהיינו בתוך שלש עשרה דקות וחצי, שאז יש ספק ספיקא שנחשב עדיין ליום.
- ה. **הנשבע לבטל מצוה דרבנן**, כגון שלא לשמוע מגילה בפורים, או שלא להדליק נרות חנוכה, השבועה חלה, וצריך לשאול לחכם ולעשות התרה כדי לקיים המצוה. אבל הנשבע לבטל מצות עשה מן התורה, כגון שלא לאכול מצה בליל פסח, ושלא לאכול בסוכה בליל החג, אין שבועה חלה עליו, שכבר מושבע ועומד מהר סיני לקיים המצוות.
- ו. **התרת נדרים צריכה להיות על ידי שלשה אנשים שהם בני תורה**, שמבינים מה שלומדים עמהם, ויכולים לצרף עמהם מי שמלאו לו י"ג שנים ויום אחד. ויכולים להתיר הנדר אפילו בשבת, אם הוא לצורך השבת, כגון שנדר שלא לאכול או להתבטל משאר עונג שבת. ויכולים להתיר הנדר אף מעומד, ואפילו בלילה, ואפילו בקרובים. הנודר נדר או הנשבע שבועה צריך לבוא בעצמו לפני האנשים המתירים לו, ואין להתיר לו כשאינו בא בעצמו לפניהם, אלא עושה שליח במקומו. וקודם שיתירו לו את נדרו, צריך שיפרט את הנדר והסיבה שבשבילה נדר, ואם לא פירט הנדר, והתירו לו, אין התרתם התרה.
- ז. הנשבע "בכתב", ולא ביטא בשפתיו, כגון שכתב: "שבועה שאעשה כך, או שלא אעשה כך", אין זו שבועה כלל, שכן נאמר 'נֶפֶשׁ כִּי תִשָּׁבַע לְבִטָּא בְּשִׁפְתַי'. וכן מי שנשבע שלא ידבר עם חברו, יכול לכתוב כל מה שרוצה לדבר עם חברו, והלה יקרא מן הכתב, כי אין הכתיבה בלשון "דיבור", ובנדרים הלך אחר לשון בני אדם.

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ניו יורק	באר שבע	חיפה	תל אביב	ירושלים	כניסת השבת
5:15	5:13	5:11	5:10	5:13	
6:17	6:05	6:02	6:02	6:05	יציאת השבת
6:49	6:42	6:40	6:39	6:43	רבינו תם

עלון השבוע מוקדש לכבוד מזכה הרבים הרב דניאל זביחי שליט"א בן הרב רפאל ושרה ז"ל מנהל מוסדות 'תפארת רפאל' שזכות התורה תעמוד לו ולורעו אחריו, בריאות איתנה ונהורא מעליא - אמן ולרפואת הרבנית ציפורה בת טאוס לאה תחי'

פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ כִּי תִשָּׂא

הַפֶּטְרָה
"וַיִּשְׁלַח אֶחָאֵב
מַלְכִים אֵי יוֹ"

- תלמוד תורה לכנים**
- שיעורי תורה ויהדות כבנות
 - כולץ ובית מדרש
 - כנסים תורניים
 - קירוב רחוקים
 - מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד
 - דאגה לרווחת החיילים כצה"ל
 - עזרה לנוקמים
 - הדרכה רוחנית לעולים חדשים
 - מוקד עולמי לאמירת תהילים
 - שבועון תורני